

Nevelés, edzés...

Köszöntés: „Tudom, Uram, hogy az ember nem ura élete útjának, és aki azon jár, nem maga irányítja lépteit! Fenyíts minket, Uram, de mértékkal, ne haragodban, hogy semmivé ne tégy (Jer 10, 23-24)!” Ámen.

Gyülekező ének: 6. zsoltár 1-4. versei: „Uram, te nagy haragodban...”

Fennálló ének: 394. dicséret: 1. verse: „Térj magadhoz drága Sion...”

Fő ének: 208. dicséret: „Uram, bűneink soksága...”

Előfohász: „Téríts magadhoz, Uram, és mi megtérünk, tedd újra olyanokká napjainkat, mint régen voltak! Bizonyára nem vetettél el minket végképp, nem haragszol ránk annyira (JerSir 5, 21-22)!” Ámen.

Lekció: Zsoltárok könyve 38. fejezet

„Dávid zsoltára. Emlékeztetőül. Uram, ne feddj meg felindulásodban, ne ostorozz lángoló haragodban! Mert nyilaid belém hatoltak, és rám nehezedett kezed. Nincs ép hely testemen haragod miatt, nincs sértetlen csontom vétkeim miatt. Mert bűneim összecsaptak fejem fölött, súlyos teherként nehezedenek rám. Megbűzhödtek, elgennyesedtek sebeim oktalanságom miatt. Elcsüggedtem, meggörnyedtem nagyon, úgy járkálok egész nap, mint aki gyászol. Derekam égő fájdalommal van tele, nincs ép hely testemen. Kimerültem, végképp összetörtem, szívem gyötrelmében kiáltozom. Uram, előtted van minden kívánságom, nincs rejtve előtted sóhajvásom. Szívem hevesen dobog, erőm elhagyott, szemem világa sincs már velem. Szeretteim és barátaim félreállnak, mert csapás ért, rokonaim is elhúzódnak tőlem. Tört vetettek, akik életemre törnek, akik vesztemet akarják, arról beszélnek, hogyan ártsanak nekem, és csalárd terveken gondolkoznak mindennap. De én meg sem hallom, mintha süket volnék, olyan vagyok, mint egy néma, aki nem nyitja ki száját. Olyan vagyok, mint aki nem hall, és szájában nincs ellenvetés. Mert benned reménykedem, Uram, te majd megfelelsz nekik, Uram, Istenem! Bárcsak ne nevetnének rajtam, ha lábam meginog – gondoltam –, ne lennének dolyfösek velem szemben! Hiszen már közel vagyok az eleséshez, szüntelenül gyötör a fájdalom. Bizony, megvallom bűnömet, bánkódom vétkeim miatt. De ellenségeim életerősek, sokan vannak, akik ok nélkül gyűlölnék. Rosszal fizetnek nekem a jóért, rám támadnak, pedig én jóra törekszem. Ne hagyj el engem, Uram, Istenem, ne légy távol tőlem! Siess segítségemre, Uram, szabadítóm!”

Előima:

A Te segítségeddel, Erős és Mindenható Istenünk az Úr Jézus Krisztusban, vagyunk újból néped közösségében, mert üzenetre van szükségünk. Igédben olyan gazdagság lakozik, amely hegyeket mozdít meg. Megvalljuk Neked, hogy a héten is sokszor volt a lelkünk mozdulatlan, bénult, vásott és nem tudott felnövekedni, hogy százszoros termést hozzon a Te dicsőségedre és testvérei javára. Gyengék vagyunk, kegyelmes Urunk. Gyászolunk, feltámadott Jézusunk. Úgy érezzük, hogy elvesztünk. Úgy érezzük, hogy megkeseredtünk. Úgy vagyunk itt, akik előtt nincs útirány, vesződés az élet és minden mögött csak mi állunk. Bocsásd meg nekünk ezt a hozzáállást, életnek Ura! Légy táplálója lelkünknek, hogy tudjuk, gyógyító szerelmed segítségünkre siet, feltámaszt önös életünk halálos állapotából, és körbefog bennünket az irgalmasság csodája, amely egyedül felülről való. Hordozzon bennünket szereteted, Uram, sasszárnyakon vigyél el innen, hogy a reménység ne megszégyenítsen, hanem megerősítsen a nehézségek idején. Krisztusunk, segély, el ne hagyj, Pártfogónk Te maradj, hogy életünk legyen Veled és Általad. Taníts, hogy a dorgáló beszéded javunkat szolgálja. Építs, hogy a feddés, hasson oda, ahol kell, és szálljon ránk áldásod Igen, Uram, minden úgy legyen, amint Te akarod. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 429. dicséret: 2. verse: „Szent beszédének gyönyörű...”

Textus: Zsidókhoz írott levél 12. rész 5-11. versei: *„Szenvedjétek el a fenyítést, hiszen úgy bánik veletek Isten, mint fiaival. Hát milyen fiú az, akit nem fenyít meg az apja? Ha pedig fenyítés nélkül maradtok, amelyben mindenki részesül, fattyak vagytok, nem pedig fiak. Azután: testi apáink fenyítették minket, és tiszteletben tartottuk őket, nem kell-e sokkal inkább engedelmeskedniünk a lelkek Atyjának, hogy éljünk? Mert ők rövid ideig, a saját elgondolásuk szerint fenyítették, ő pedig javunkra teszi ezt, hogy szentségében részesüljünk. Az első pillanatban ugyan semmiféle fenyítés nem látszik öröndetesnek, hanem keservesnek, később azonban az igazság békességes gyümölcsét hozza azoknak, akik megedződtek általa.”*

Ünneplő Keresztyén Gyülekezet, Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Az Atya-fiúi kapcsolat szeretetkapcsolat. Emellett az Atya nevelő és tanító, Aki sokszor kemény metódusokat is be kell, hogy vessen gyermeke fejlődése érdekében. Igen, sok családban kell a sokk: „Ezt most miért kaptam!”, a gyermeki ledöbbenés, hogy épp mit és mikor kap meg a gyermek. A gyermek ugyanis nem mindig ért a jó szóból, és ahogy a Példabeszédek könyvének szentírója írja, a gyermek *„nem hal bele (Péld 23,13)”* a fenyítésbe, mert

értelmetlen fenyítés nincs. Minden a megjobbítás szándékát szolgálja. Isten úgy cselekszik velünk, mint fiaival. Nevelő szándék van minden szava és tette mögött. A megjobbítás szándékával igyekeznek közeledni. De vajon mi a különbség Isten nevelése és az emberi nevelés között? Az Úr feddése hatásosabb. Míg a földi nevelésnek több kimenetű végkifejlete lehet, amiről az Igében is olvasunk, addig az Úr feddésének egy a célja: megszégyenülök és élek. Míg a földi nevelés a tiszteletadásban kimerül, addig a mennyei nevelés valaminek a részesévé tesz, még pedig a valódi életnek. Jézus ezt tanítványinak így mondja és János evangélista értünk így veti papírra: *„hogyan életük legyen (Jn 10,10)”*. Mégpedig ne csak biológiai, pusztán lét, az önfenntartás eleme, hanem örök életük, vagyis amiről Habakuk próféta is ír: *Hitem, azért élek.* (ld. Hab 2,4; Zsid 10,38-39) Kedves Testvérek! Amikor feddésről, dorgálásról olvasunk a Szentírásban, akkor lássuk az igazi apa képét. Az igazi apa képe tárul elénk. Nemcsak szeret, hanem megfedd is. Formál, irányít, vezet, megmondja, merre menjek. Az én Atyám bölcsőbb, mint én. Az én Atyám hatalmasabb, mint én. Az én Atyám tévedhetetlen, nem úgy mint én. Az én Atyám a javamat akarja, nem úgy mint én. Az én Atyám erős Isten, nem úgy mint én. Az én Atyám világosság, nem úgy mint én. Az én Atyám megörvendeztet még a halál árnyékának a völgyében is. Az én Atyám befogadó és elfogadó. Az én Atyám igaz, nem úgy mint én. Ő jobban tudja. Ő igazán tudja. Ő elegendő ismerettel rendelkezik felőlem. Az ember ez ellen kézzel-lábbal ellenkezik. Nem tudjuk és nem is akarjuk elfogadni, az Úr feddését. Kényszerzubbonyként éljük meg a Szabadító Isten dorgálását. Nincs olyan zsoltár a Szentírásban, amely a személyes életre vonatkozóan elviselné és elhordozná az Úr feddését. Minden bűnbánati zsoltár megveti Isten feddését és az ellen ágál. Ilyen az ember. Míg a földi nevelés rövid ideig tart és a családfő saját elgondolása szerint végzi azt, addig az Úr tanítása és nevelés egy élet hosszat igényel. Hosszútávú felügyeletet tart az Úr felettünk, mert Neki személyesen megvan a saját edzésterve. Ő azt mondja: *Íme, az ember! Ecce homo!*

Ő tudja, hogy előnyös lesz, mert a Mester előtted járt. Ő már az elején látja, hogy megéri ebbe belefogni, mert az embernek át kell menni a tisztulás folyamatán. Akit Jézus vére nem mos meg, nem az övé! Jézus maga mondja a szenvedő embernek, akire senki nem tud ránézni, nemhogy még segíteni rajta: **„Akarom, tisztulj meg!”** (Mt 8,3) Kedves Testvérek! Kell a kohó ahhoz, hogy megtisztuljunk. Kell a tűzben való izzás, hogy minden salakot kiégessen. Kell a viharban való részvétel, hogy rádöbbenjünk, az alvó Krisztus ereje épp olyan, mint az ébren lévőé. Kell a szélvészben való megmérettetés, hogy lássuk, kicsoda jár a tengeren?

Keserves és fájdalmas a 38. zsoltár minden szava, de csak egy körül forog: **„Ne fenyíts meg! Ne dorgálj!”** A bosszúálló Istentől félelmetesebb nincs, jól tudja Dávid. **„Rettenetes dolog az élő Istennek a kezébe esni (Zsid 10,12).”** Félelmetes az Úr ereje. Még a szeretett Dávid így tesz bűnvallást: **„Igazad van, hogy szólsz, jogos ítéleted (Zsolt 51,6).”** Igazad van! Mindenben igazad van! Dávid emlékeztet, és magát is emlékezteti, hogy mit jelent a bűnös ember élete. A 38. zsoltár a legnagyobb mementó, hogy minden ember fattyú és nem fiú, ha nem ment át a kohón, a tűzön, a vízen, a szélvészen, mindenben, amibe Isten nevelő szándékkal belevitte, behajította, majd átsegítette és megmentette. Fattyú a bűnös ember. Fattyú! Kemény szó, de rólunk szól. Fattyút senki nem vesz a nevére. Fattyút senki sem támogat, tanítgat, csak a fiak szerepe a döntő. Dorgálás nélkül mindenki fattyú. Fenyítés nélkül mindenki fattyú. Hány édesanyja sírta tele párnáját ez állapot miatt? Hány gyermek vált földönfutóvá, lelketlenné, keserűséget hordozóvá, mert ő nem kellett és ma sem kell az apjának? Amit a földi atyák elmulasztottak és nem végeztek el gyermekeik életében, csak bátortanokká, reménytelenekké formálták fiaikat, azt a mennyei Atya ma is kötözi, gyógyítja egyszülött Fia halála révén. Fiak, drága gyermekek, kegyelembe fogadottak! Akiknek az életéből hiányzott a jó nevelés, a bot, a pálca, a szíj, a feddő szó, a földi atyák szemében fattyak, azoknak mondja a mennyei Atya: Ecce

homo! Íme az ember! Kedves Testvérek! Isten mindenkinek személyre szabottan elkészítette az edzéstervét. Megvan, Jézus ezt úgy mondja: vegy fel az ő keresztjét, minden dobjon ki eddigi életéből, veszítse el azt, amit eddig megtartó erőnek képzelt, és álljon be MÖGÉ, Aki a kereszten kimondta: ELVÉGEZTETETT! Nem büntetés a fenyítés, hanem Isten szeretetnyelve ez. Szeretetnyelv a lelki elbizakodottság, a gőg, az önbizalom, a minden másba vetett bizalom és a megelégedettség ellen, amit a hitéletünkben elértünk. Ne a próbára figyeljünk, hanem mindazokon túl Krisztus hűségére. A próba jelzi: baj van és milyen jó, amikor az ember kimondja: Velem van a baj! Önvizsgálat az Úr előtt. Önvizsgálat, amelyben kimondjuk: Kezdjük el engedelmeskedni Istennek, Akinek célja, hogy megmentsen az örök élet számára és használhatóvá formáljon a Krisztus szolgálatára! Nézzünk fel Krisztusra! Hitünk Szerzőjére és Bevégezőjére. Ő az Alfa és az Ómega. A feddés természetesen kíméletlen folyamat. Fogunk csikorog és lelkünk barázdái eltűnnek. Megéget és kiéget dolgokat az Úr. Függőségünkől megszabadít. A pénz szerelmétől elvon. Megvon dolgokat, hogy maga töltsse be azoknak a helyét. Elvesz, hogy Önmagát adja. Kipróbál, hogy valóban Ráhagyatkozzunk. Formál a szenvedés által, hogy rámutasson: „én előbb szerettelek.” Mi a végeredmény? Gyümölcs! Nem akármilyen. Isten próbái által szüretel. Az igazságosság békességes gyümölcsével ajándékoz meg. Vagyis, békességet kínál, nem romlást. Jövőt, a pusztító jelen helyett. Holnapot a csökönyös ma helyett. Az igazságosság békességes gyümölcse az, amikor az ember maga mondja ki: „Már ez kellett Uram.” Érett gyümölcs. Kiegyensúlyozott személyiség. Igaz ember az Igazságos Isten oldalán. Az öröm helye Jézus mellett a sok üröm után. A szenvedő Mester mentén megtapasztalni, hogy bizony csak Mellette és Vele van jövő. Fenyítés: nevelés, edzés, mert Isten úgy bánik velünk, mint atya a fiával. Úgy, és mégis többet ad. A hasonlat egy kicsit sántít. Hiszen nagy különbség van a földi és mennyei tanító között. Már Pálóczi Czinke István is tudta. Aranyábécéjében a Tanítót így jellemzi: „*Tanítód legjobb Barátod, javadra*

van tudod látod, légy hát neki szófogadó, minden tisztességet adó.” Az Urat pedig így méltatja: Istent féljed, Istent szeresd, reménységed Őbenne vesd, Ő mindannyiunk Édesatyja, oktalan ki ezt tagadja.” A feddés éppen ezt a kettőt ötvözi: Legjobb Barátod a Te mennyei Édesatyád, mert javadat akarja. Fedd, hogy rálátásod legyen mindenre. Megdorgál, hogy légy egyedül Neki szófogadó. Reménységed kútfeje Édesatyád. Ámen.

Utóima

„A Mindenható fenyítését ne vesd meg! Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít (Jób 5,18).”

„Dorgáljon meg téged az Úr, aki Jeruzsálemet kiválasztotta! Hát nem tűzből kiragadott üszkös fadarab ez (Zak 3,2b)?”

„Az Úr intését meg ne vesd, fiam, és dorgálását meg ne utáld! Mert akit szeret az Úr, azt megdorgálja, de mint apa a fiát, akit kedvel (Péld 3,11-12).”

„Gondolj mindig Istenedre, az Úrra, ő ad neked erőt (VMóz 8, 18).”

„Miért is ad a nyomorultnak világosságot, és életet annak, aki megkeseredett, akik várják a halált, de hiába, pedig jobban keresik, mint a rejtett kincset (Jób 3,20-21).”

„Sőt, dicsekszünk a megpróbáltatásokkal is, mert tudjuk, hogy a megpróbáltatás szüli az állhatatosságot, az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet... (R 5,3-4).”

„[...] és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak (Jel 21,4).”

„De Isten megsegít engem, az Úr megtartja életemet (Zsolt 54,6).”

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok...

Adakozás: „[...] mert megbánhatatlanok az Isten ajándékai (Róm 11,29).”

Áldás: „Bizony boldog az az ember, akit Isten megfedd (Jób 5,17)!”

Záró ének: 201. dicséret 4-6. versei: „Ha midőn atyai vesszejét...”